
LIDICE PRO 21. STOLETÍ

Antonín Kaufman

Masarykova základní škola a Mateřská škola Suchomasty

Podle mě uchovávat památná a významná místa důležité je.

Má to velký význam. Staré, ale i nové památky je důležité chránit a uchovávat, protože je potřeba, aby si lidé připomínali jejich příběh a to, proč jsou z nich vůbec památky. Jakou událostí se tato místa či stavby proslavily? Dle mých názorů je druhá světová válka tématem velice důležitým a hlavně pro Česko i historicky podstatným. Z této doby se dochovalo hodně vzpomínek v našich myšlenkách, a míst, které člověka naplňují pocity smutku, soustrasti či dokonce účasti. Proto si myslím, že pro každého Čecha by měly být Lidice a Ležáky památkou, o které by něco měli vědět. Že byli důležité nejen z historického hlediska, ale také z toho emocionálního. Že jako za pomstu smrti jednoho člověka byly vyvražděny dvě vesnice. Každý člověk má různé názory, ale toto by měl vědět, zejména u takto důležitých památek. Stala se zde nejdrastičtější nepopsatelně děsná událost v historii České republiky. A vsadím se, že ještě na dlouho bude.

V historii lidstva již byly zaznamenány podobné ukázky lidské krutosti. Například ke konci druhé světové války v roce 1945, kdy Spojené státy americké svrhly dvě atomové bomby na japonská města Hirošimu a Nagasaki. Jako pro vynucení kapitalizace Japonska vyvražďilo USA přes 200 000 nevinných obyvatel měst. Doteď se v Hirošimě a Nagasaki nachází nespočet památek a památných míst, které stojí za to, aby byly památkami.

Také zde mohou hovořit o starší události, která se těmto událostem již tolik nepodobá, ale také stojí za zmínku říci, proč je důležitá. Pompeje byly v té době modernější městečko s 20 000 místními obyvateli, které bylo zasypáno a „vyvražďeno“ sopkou Vesuv. Nikdo z obyvatel nepřežil. Také zde byli všichni nevinní občané a nikdo o tom nevěděl, že se vůbec něco takového stane. Ale toto nebylo zaviněno lidmi. Myslím si, že takto důležitá místa je důležité zachovávat a připomínat si je. Dle mého pohledu na svět většina lidí málo doceňuje památky a kulturu nejen v naší zemi. Po celém světě by se daly najít památky a místa, která byla pohřbena a pohlcena časem a již o nich skoro nikdo nemluví. V naší rodině si myslíme, že kultura a památky mají určité místo. Občasně si je i připomínáme a myslím si, že je to docela přínosné a důležité. Člověk si aspoň připomene, v jaké době to žije a jak dobře je situován. Což, jak si myslím, si většina lidí neuvědomuje. Druhá světová válka vzala mnoha lidem život, příbuzné či domovy. Proto si myslím, že toto téma by mělo být více otevřenější a mělo by být chápáno jako velice drastická a smutná událost, která by se měla brát s dostatečnou vážností.

LIDICE PRO 21. STOLETÍ

Kamila Smolíková

Masarykova Základní škola a Mateřská škola Suchomasty

Synonymum zla

Ležela jsem v posteli. Přemítala jsem, vlastně už si nepamatuji nad čím. Moje myšlenky byly najednou přerušeny ostrým zvukem... jako kdyby to byl výbuch z lomu. Snažila jsem se tomu nevěnovat pozornost. Určitě to jsou jen kluci z Ležáků. Takové vylomeniny dělají často. Chtěla jsem spát, ale nedalo mi to. Kluci mohou být všelijací, ale... Další rány, tentokrát spíše jako střelba ze zbraně. Co se to jen děje? Šla jsem k oknu. Ležáky... běželo mi hlavou. Stála jsem nehybně. Přišel za mnou i manžel. Další rána. Náš maličký dům na samotě kousek od Ležáků se celý otrásl. S manželem jsme přihlíželi katastrofě. Viděli jsme, jak hoří. Chtěla jsem něco dělat, ale nenapadlo mě, co... Došlo nám, že to není jen obyčejný požár, je za tím něco mnohem většího. Ležáky dostihl stejný osud jako Lidice, problesklo mi hlavou. Vypalují je! Když jsem před týdnem četla noviny, jeden z článků říkal: „Obec Lidice srovnána se zemí“. Ty zrůdy! Byli schopní udělat cokoli. Rozhodli se pro tu nejhorší možnost. Ublížit nevinným lidem, zabít je, srovnat jejich domy se zemí? Nevěděla jsem, co si mám myslet a už vůbec, co udělat. Bylo mi jasné, že přijde naprostá zkáza, které jsem však neuměla a nemohla zabránit. Opanoval mě strach.

Moje babička, která se narodila v Miřeticích, mi nedávno převyprávěla to, co jí vyprávěla její maminka. Ty hrůzy, které se tenkrát děly. Ty hrůzy, které si nikdo z nás nedovede ani představit. Bezmoc a strach, které ji pohltily v jediném okamžiku. Zvůle, proti které se nedalo bojovat. Bezsmyslné vraždění. I když moje prababička (naštěstí) nežila přímo v Ležákách, vyprávěla o tom, jak se jí zdály hrozný sny, noční můry ještě dlouho po válce. Jak ji stále trápilo svědomí, že nezasáhla. Občas prý měla pocit, jako kdyby jí někdo měl ublížit... „U okna jsem stála do rána, téměř jsem si vybrečela oči. Z Ležáků zbyly jen kousky zdí. Oheň slábl, ale pořád neprestal úplně. Bylo ticho. Žádný hluk z ležáckých lomů už nepřicházel.“

Často uvažuji, že prababička na sebe byla moc přísná. Přemýšlím, jak mohla pomoci. Přece nemohla jen tak přiběhnout do Ležáků a zakřičet: „Nechte toho!“ Pravděpodobně by přišla sama o život. Byla si toho tenkrát vědoma. Ta situace byla naprosto zničující. Při úvahách nad jejím vyprávěním mám vždy pocit bezmoci a bezvýchodnosti. Ten pocit se pro mě stal synonymem zla.

Je důležité si to připomínat. Je důležité nezapomenout. Je důležité vědět, že toto zlo se bohužel nevyhnulo nejen Lidicím, ale i Ležákům, Životicím, Zákřovu, Ploštině, Prlovu, Přestavlkám, Vařákovým pasekám, Javoříčku, Leskovicím, Konětópům, Lejčkovu...

LIDICE PRO 21. STOLETÍ

Eliška Vinšová

Masarykova Základní škola a Mateřská škola Suchomasty

Památky jsou jako mosty času, co nás spojují s minulostí a naším dědictvím. Uchovávat památky, ať už historické budovy, umělecká díla, předměty nebo kulturní tradice, to vše má pro nás všechny jako jednotlivce i jako celek obrovský a hluboký význam.

Historické povědomí - první a nejzřejmější důvod uchovávání památek. Tyto fyzické stopy minulosti nám umožňují lépe chápat, jak lidé před námi žili, jaké hodnoty měli a jakým výzvám čelili. Historické budovy, například hrady, kostely nebo paláce, jsou jakýmsi ožvlým průvodcem historií, který nám dovoluje vkročit do světa našich předků a pochopit jejich činy a úmysly.

Druhým důležitým aspektem je kulturní identita. Památky jsou klíčem k udržení a posílení kulturního dědictví. Každá společnost má svůj unikátní příběh a uchovávání památek je způsob, jak toto bohaté kulturní umění předat dalším generacím. Když uchováváme památky, udržujeme živou spojitost s tradicemi, uměleckým dědictvím a způsobem života našich předchůdců.

Třetím aspektem je vzdělávání. Památky poskytují neocenitelný výukový zážitek. Procházet se historickými místy, studovat artefakty a vnímat atmosféru dané doby, to jsou výukové metody, které oživují učebnice dějepisu, a my si tak můžeme užívat to kouzlo času, které nás uvede do smíšených pocitů, jež s sebou přináší. Praktický kontakt s minulostí nejenže podporuje paměť, ale rovněž rozvíjí kritické myšlení a schopnost vidět souvislosti mezi minulostí a současností. Dalším důvodem pro uchovávání památek je ekonomický přínos. Historické budovy a kulturní památky mohou přilákat turisty, generovat příjmy a podporovat místní ekonomiku. Ochrana a renovace památek nejsou jen investicí do minulosti, ale také do budoucnosti.

Nakonec má uchovávání památek i morální rozměr. Je to naše odpovědnost vůči budoucím generacím. Uchovávání památek je zárukou toho, že i naše potomky naplní vzrušující pocit objevování a pochopení historie. Je to naše závazné poselství, že respektujeme dědictví našich předků a cítíme se zavázáni k ochraně kulturního bohatství pro další generace. Celkově lze konstatovat, že uchovávání památek má mnoho významných důvodů a přínosů. Je to investice do naší identity, do vzdělání, ekonomiky a morálního závazku k budoucnosti. Památky jsou nositeli příběhů, které nás spojují s minulostí a formují naši cestu vpřed. Má smysl uchovávat památky, protože obohacují naše životy neocenitelným kulturním dědictvím.

Nicméně i Lidice patří mezi památná místa, a důkazem o smyslu uchovávání této památky je tato esej, tato soutěž i všichni ostatní, kteří se do ní zapojili a to nehledě na ty, kteří nejsou občany České republiky nebo s ní víceméně nemají nic společného. Přesto také píšou svůj vlastní příběh z tepla svého domova a to je jeden z těch nejkrásnějších významů.